

Catalunya, terra de missió

A partir del segle XVI i fins al segle XIX, les missions religioses van ser una part important de la política d'expansió territorial i colonització practicada per la corona espanyola. Les ordes franciscana, dominica i jesuïta de l'Església catòlica romana van construir missions per tot el territori del que ara és Amèrica Llatina. Les missions van servir com a avantguarda de l'expansió colonial; la seva missió era cristianitzar la població autòctona, imposar el model europeu i, de passada, preparar el terreny per assegurar l'explotació dels recursos naturals (or, plata, minerals, etc.) que interessaven a la corona espanyola i a les elits dominants a ella vinculades. És cert que alguns d'aquells missioners, com fra Bartolomé de la Casas i fra Antonio Montesinos, van denunciar les pràctiques d'explotació dels colonitzadors, però en general el clergat va donar tot el seu suport a les pràctiques inhumanes dels colonitzadors espanyols.

Han passat moltes dècades des d'aquells temps gloriosos, però l'esperit missioner i de conquesta que animava les elits espanyoles continua en vigor. Ara han decidit fer de Catalunya la terra de missió. Fa uns dies van ser les hostes del Partit Popular que van desembarcar a Catalunya amb la finalitat de fer brillar la llum del seu missatge, com a font de veritat i prosperitat per a tots els catalans i catalanes, bona part dels quals viuen en pecat adorant els falsos déus del dret a decidir, inclús en la seva forma més radical, pecaminosa i nociva, que és l'independentisme.

Ara s'anuncia que també el PSOE farà el mateix d'aquí a les properes setmanes. Dirigents i càrrecs electes de la família socialista espanyola estan preparant un pla de suport pels seus companys del PSC, que estan en hores baixes.

Certament hi ha diferència entre els uns i els altres tant en l'estil com en el contingut. Els populars han desembarcat provocant el personal amb exhibicions de "poderío", amb les venes plenes a vessar de testosterona centralista, mentre que els socialistes ho faran probablement de forma discreta i mirant de cuidar els detalls. Els populars venen a predicar el "no a tot" i la inamovible continuïtat del model sorgit dels pactes de la transició, mentre que els socialistes vénen a dir que cal canviar alguna cosa, per tal que res substancial canviï, desistint d'una voluntat de canvi que és consubstancial a la seva pròpia història.

Però, més enllà de les diferències, hi ha un nexa comú entre els uns i els altres. Cap d'ells ve a escoltar-nos. Els uns i els altres es creuen en possessió de la veritat més absoluta. D'altra banda, tinc la sospita que tampoc estan massa interessats que els escoltem. En realitat, vénen a fer que els escoltin des de la resta d'Espanya, que és el territori on es juguen la pervivència de les seves respectives feligresies i la continuïtat de les seves polítiques com a partits de govern al servei d'oligarquies que empobreixen els seus ciutadans, expandeixen les desigualtats i deterioren la qualitat democràtica.